

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2963/2024
24.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Горан Ступар, адвокат из ..., против туженог PREDUZEĆE ZA PROIZVODNJU PREHRAMBRENIH PROIZVODA MARBO PRODUCT DOO BEOGRAD, чији је пуномоћник Ана Лазаревић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 928/24 од 13.06.2024. године, у седници одржаној 24.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 928/24 од 13.06.2024. године, у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставовима трећем и четвртом изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 928/24 од 13.06.2024. године, у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставовима трећем и четвртом изреке.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 928/24 од 13.06.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2850/2021 од 01.02.2024. године, исправљена решењем од 04.04.2024. године, у побијаном усвајајућем делу којим је делимично усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиљи исплати 244.424,72 динара, на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде (за период од 01.09.2018.године до 30.04.2019.године и од 01.12.2019. године до 30.09.2021. године), са законском затезном каматом од 10.12.2023. године до коначне исплате, и износ од 94.604,19 динара на име законске затезне камате обрачунате на наведени износ главнице од доспелости сваког појединачног месечног износа до 09.12.2023. године, и да тужиљи на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада за период од 01.09.2018. године до 30.09.2021. године, исплати 101.294,00 динара, са законском затезном каматом од 10.12.2023. године до исплате, и износ од 39.353,10 динара, на име законске затезне камате обрачунате на наведени износ главнице од доспелости сваког појединачног месечног

износа до 09.12.2023. године, као и да накнади трошкове парничног поступка од 181.236,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је у делу који се односи на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, и решења о трошковима поступка, због погрешне примене материјалног права из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“, бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачење права. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата накнаде трошкова за долазак на рад и одласка са рада. О овом праву тужиле судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом – о праву запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз, те да није условљено ни постојањем организованог јавног превоза, ни удаљеношћу од места запослења, већ једино постојањем стварних трошкова за долазак и одлазак са рада који се одређују према броју ефективних радних дана и цене појединачне карте у јавном превозу. Суштина права зајемченог чланом 118. став 1. тачка 1) Закона о раду је да се запосленом исплати надокнада за трошкове превоза од места становања до места запослења, ако због раздаљине између тих места запослени те трошкове евидентно има. Опредељивање законодавца за то да се висина накнаде призна у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, истовремено не значи да је коришћење средстава јавног превоза законом прописан услов за остваривање права запосленог на трошкове превоза и да је законом то право ускраћено запосленима који превоз до радног места обезбеђују на други начин (својим возилом, такси возилом и сл.). Тужени ревизијом оспорава и решење којим је одлучено о трошковима поступка. По оцени Врховног суда, одлука о трошковима поступка као споредног потраживања, не представља правно питање од општег интереса, нити правно питање које би се разматрало у интересу равноправности грађана. Против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка применом процесних одредби ЗПП-а не може да се изјави посебна ревизија.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 08.10.2021. године, а поднеском од 08.12.2023. године, коначно је прецизиран тужбени захтев. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 140.647,10 динара. Овај износ према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра, при чему се трошкови парничног поступка сагласно члану 28. ЗПП, не узимају у обзир приликом утврђивања вредности предмета спора.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па из наведеног разлога ревизија није дозвољена.

На основу изнетих разлога, на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**